

и обычаи—ти, и языкъ—тъ, и происхожденіе—то, и слава—та, и тегло—то, и надѣжда—та, ако не всички—ты тыя начяла, а то повече то отъ тѣхъ, събирѣтъ въ обшто съчювствованіе. Ако назовемъ себѣлюбіе (егоизмъ) едно такво съчювствованіе и съгласіе на интереси—ты между членове—ты на единъ народъ, то бы приличѣло на присмѣхъ, на безумнѣ хулѣ, исто като да быхме си прѣд—ставили баштинѣ—тѣ и сыновнѣ—тѣ любовь, като нѣкой си заговоръ помежду бащѣ и неговы—ты дѣца.

Да помнимъ вынѣгы, че истина—та има много лица; че помежду благородны—ты чювства нѣма ни едно, кое—то да не е достойно да бѣде развито; може нѣкое отъ тѣхъ, ако бѣде само едно усвоено, да стане врѣдно. Та нека не усвоіаваме само едно, и тогы нѣма да бѣде врѣдно. Харно е да обычіае всичко—то чловѣчество, нѣ това не трѣбва да ни забраніа да обычіае и онова мѣсто, дѣто сме ся родили; хубаво е да обычіае мѣ—сто—то, дѣто сме родени, нѣ това не трѣбва да ни брѣка да обычіае и чловѣчество—то.

Горко и' на онѣжъ лукавѣ душѣж, коіа—то не ся радова на онова свято влѣченіе, кое—то има толкось способы и срѣдства за да побуди хора—та да ся братимѣтъ помежду си и да си давѣтъ единъ другому почетъ, помошть и любовь.